

Sygn. akt II DSI 60/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Łodko (przewodniczący)

SSN Konrad Wytrykowski (sprawozdawca)

Ławnik SN Magdalena Wiszniewska

Protokolant Karolina Majewska

przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego dla prokuratorów Głównej Komisji i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – prokuratora Tomasza Kamińskiego w sprawie E. K. prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. obwinionej z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r. poz. 740 ze zm.) w zw. z art. 4 k.k. po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej na rozprawie w dniu 9 grudnia 2020 r., odwołania obrońcy obwinionej od orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego dla prokuratorów Głównej i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z dnia 27 lipca 2020 roku, sygn. SD 1.2020

- I. zmienia zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że uniewinnia E. K. od popełnienia zarzucanych jej czynów;
- II. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 29 kwietnia 2020 r. Rzecznik Dyscyplinarny dla Prokuratorów Głównej i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, złożył wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przeciwko E. K. - prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K., obwinionej o to, że:

1. w okresie od grudnia 2016 r. do 5 kwietnia 2019 r., pełniąc funkcję Naczelnika Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K., dopuściła się przewinienia służbowego stanowiącego rażące i oczywiste naruszenie przepisów prawa poprzez zaniechanie, wbrew dyspozycji art. 7 § 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r. poz. 740), skierowania żądania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratora P.P., referenta sprawy o sygn. S (...), wskazanego postępowania przygotowawczego, z uwagi na śmierć sprawcy zbrodni komunistycznej, w stosunku do M. J., które to umorzenie zapadło z oczywistym i rażącym naruszeniem art. 17§1 pkt 5 k.p.k., tj. o czyn z art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r. poz. 740 ze zm.) w zw. z art. 4 k.k.;
2. pełniąc funkcję Naczelnika Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. dopuściła się przewinienia służbowego poprzez świadome udzielenie niepełnych i nierzetelnych informacji o przyczynach umorzenia śledztwa o sygn. S (...), co stanowiło rażące i oczywiste naruszenie przepisów prawa w rozumieniu § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z dnia 7.04.2016 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 1206), nakładającego na prokuratora obowiązek czuwania nad rzetelnością i ścisłością przekazywanych sprawozdań i informacji, tj. o czyn z art. z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28.01.2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r. poz. 740 ze zm.) w zw. z art. 4 k.k.

Orzeczeniem wydanym przez Sąd Dyscyplinarny dla prokuratorów Głównej i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, w dniu 27 lipca 2020 r., w sprawie o sygn. akt SD [...].2020, uznano obwinioną E. K. -

prokuratora Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K., za winną tego że: w okresie od grudnia 2016 r. do dnia 5 kwietnia 2019 r. w K., pełniąc funkcję Naczelnika Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K., dopuściła się przewinienia służbowego stanowiącego rażące i oczywiste naruszenie przepisów prawa, poprzez zaniechanie, wbrew dyspozycji art. 7 § 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r., poz. 740), żądania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec prokuratora P. P., referenta sprawy o sygn. S (...), który umorzył wskazane postępowanie przygotowawcze, w stosunku do M. J., z uwagi na śmierć sprawcy zbrodni komunistycznej, które to umorzenie zapadło z oczywistym i rażącym naruszeniem przepisu art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k., tj. popełnienia przewinienia służbowego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r., poz. 740) w zw. z art. 4 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 142§1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r., poz. 740) wymierzył jej karę upomnienia. W punkcie drugim orzeczenia, obwiniona E. K. - prokurator Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K., została uznana za winną tego że: w dniach 8 i 13 marca 2019 r. w K., pełniąc funkcję Naczelnika Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K., dopuściła się przewinienia służbowego poprzez świadome udzielenie niepełnych i nierzetelnych informacji o przyczynach umorzenia śledztwa o sygn. S (...), co stanowiło rażące i oczywiste naruszenie przepisów prawa w rozumieniu § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury, z dnia 7 kwietnia 2016 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1206), nakładającego na prokuratora obowiązek czuwania nad rzetelnością i ścisłością przekazywanych sprawozdań i informacji, tj. popełnienia przewinienia służbowego z art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r. poz. 740) w zw. z art. 4 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 142§1 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r., poz. 740) Sąd Dyscyplinarny wymierzył jej karę upomnienia.

Sąd Dyscyplinarny połączył wymierzone za poszczególne czyny kary upomnienia i na podstawie art. 170 § 1 ustawy z dnia 28.01.2016 r. Prawo

o prokuraturze wymierzył obwinionej E. K. karę łączną upomnienia, zaś koszty postępowania dyscyplinarnego przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższe orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego dla prokuratorów Głównej i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w całości na korzyść obwinionej zaskarżył jej obrońca.

Na podstawie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

1. co do punktu I orzeczenia - obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 137 § 1 oraz art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze, na skutek błędnej wykładni i przyjęcia, że w niniejszej sprawie doszło do spełnienia znamion przewinienia służbowego w postaci rażącego i oczywistego naruszenia przepisu art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze oraz błędnego przyjęcia, iż przepis art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze oblige prokuratora przełożonego do żądania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego także w sytuacji, w której odpowiedzialność za delikt będący przedmiotem żądania uległa już przedawnieniu;
2. co do punktu II orzeczenia - obrazę przepisów prawa materialnego, to jest art. 137 § 1 ustawy z dnia 28.01.2016 r. Prawo o prokuraturze na skutek błędnej wykładni i przyjęcia, że doszło do spełnienia znamion przewinienia służbowego w postaci rażącego i oczywistego naruszenia przepisu § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z dnia 07 kwietnia 2016 r. (Dz.U. z 2017 r., poz. 1206);
3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na niezasadnym uznaniu zaniechania żądania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, którego dotyczy zarzut I oraz udzielenia niepełnych i nierzetelnych informacji, których dotyczy zarzut II – za działania podejmowane przez obwinioną E. K. świadomie i w zamiarze ukrycia przed przełożonymi deliktu popełnionego przez prokuratora P. P., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego nie daje podstaw do przypisania obwinionej takich intencji.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca obwinionej wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości, poprzez uniewinnienie prokurator E. K. od stawianych jej zarzutów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze, pojęcie obrazy przepisów prawa stanowiącej podstawę odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratora zawiera dwa określenia – oczywista i rażąca. Zatem zachowanie prokuratora, będące podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej, musi realizować łącznie znamiona rażącej i oczywistej obrazy prawa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, interpretacja tych określeń, w odniesieniu do deliktów dyscyplinarnych prokuratorów, nie budzi wątpliwości. „Wyłącznie może je stanowić równocześnie „rażące” i „oczywiste” naruszenie przez prokuratora przepisów prawa. Oba te warunki owej - podlegającej ocenie – „obrazy prawa”, muszą zatem zaistnieć kumulatywnie. Innymi słowy, dla uznania, iż prokurator dopuścił się tej postaci przewinienia dyscyplinarnego nie wystarczy, aby ta obraza prawa była tylko oczywista, bądź też by była tylko rażąca, skoro w przywołanym przepisie została określona dwoma tymi przymiotnikami, które to dopiero łącznie wyznaczają przedmiotowe znamiona tej postaci przewinienia dyscyplinarnego. Tak w judykatach Sądu Najwyższego - Sądu Dyscyplinarnego dotyczących wymaganych znamion deliktów dyscyplinarnych zarzucanych sędziom, jak i prokuratorom w toczących się przeciwko nim postępowaniach dyscyplinarnych, jak też i w literaturze przedmiotu, od lat konsekwentnie podkreśla się, że obraza przepisów prawa jest oczywista, gdy popełniony błąd jest łatwy do stwierdzenia i bez głębszej analizy można zastosować właściwy przepis, a samo to rozumienie przepisu prawa nie powinno budzić wątpliwości u przeciętnej osoby o kwalifikacjach prawniczych (...)” (wyrok Sądu Najwyższego z 25 lipca 2013, SDI 19/13, LEX nr 1363208). Z kolei obraza przepisów prawa jest wtedy rażąca, jeżeli rodzi konsekwencje w postaci narażenia na szwank praw i interesów stron, albo

wyrządzenia szkody będącej następstwem decyzji lub działania podjętego przez wykonującego swoje obowiązki służbowe.

Odnosząc się do pierwszego z zarzutów podnoszonych przez skarżącą w treści odwołania, w ocenie Sądu Najwyższego Sąd Dyscyplinarny błędnie przyjął, że obwiniona swoim zachowaniem wypełniła znamiona przewinienia służbowego, w postaci rażącego i oczywistego naruszenia przepisu art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze. Zarzut obwinionej jest zasadny.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że w oparciu o treść art. 7 § 8 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze, w razie stwierdzenia oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa przez jej podwładnego, prokurator E. K. była zobowiązana do żądania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przeciwko prokuratorowi, który takiej obrazy się dopuścił. Jednakże, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, aby obwiniona E. K. miała obowiązek żądania wszczęcia postępowania w sprawie, w której już *prima facie* mogła stwierdzić, że doszło do przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego prokuratora P. P.. Wedle obowiązującego do 4 marca 2016 r. przepisu ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze art. 68 ust. 1 „po upływie trzech lat od chwili czynu nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego, a w razie wszczęcia ulega ono umorzeniu”. Tym samym do przedawnienia przewinienia dyscyplinarnego prokuratora P. P. doszło już w 2010 r. Skoro – jak wynika z materiału dowodowego – prokurator E. K. okoliczność tą ujawniła dopiero w grudniu 2016 r., to mogła wówczas z łatwością ocenić, że zachowanie jej ówczesnego przedawnieniu uległo przedawnieniu i że nie ma możliwości ścigania go na drodze dyscyplinarnej.

Treść normy prawnej zawartej w art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze jest jasna i nie pozwala na dowolne jej interpretowanie. Jednakże przepisu tego nie należy traktować jako samodzielnego, pozostającego w oderwaniu od pozostałych aktów prawnych. Na gruncie niniejszej sprawy przepis ten należy odczytywać w powiązaniu z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., który stanowi, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy nastąpiło przedawnienie karalności. Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że w okolicznościach niniejszej sprawy jedyną właściwą reakcją obwinionej w obliczu przedawnienia się karalności czynu

było odstąpienie od żądania wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Prokurator E. K., nie dopełniając obowiązku wynikającego z przepisu art. 7 § 8 cytowanej powyżej ustawy, nie dokonała zarazem oczywistej i rażącej obrazy prawa. Wszczywanie postępowania w sytuacji przedawnienia karalności przewinienia służbowego stanowiłoby bowiem działanie niecelowe i prowadziłoby jedynie do umorzenia postępowania.

Należy zaznaczyć przy tym, że nie jest zasadnym pogląd, że dla przyjęcia sprawstwa obwinionej wystarczające jest, że nie należała ona do kręgu osób, które zgodnie z ustawą z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o Prokuraturze i ustawą z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, mogą podejmować decyzje w sprawach dyscyplinarnych. Istotnie uprawnienia w tym zakresie posiadają: Dyrektor Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, który jest przełożonym dyscyplinarnym prokuratorów oraz rzecznik dyscyplinarny dla prokuratorów Głównej i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Tym samym Naczelnik Oddziałowej Komisji Śledczej nie może podejmować decyzji w przedmiocie oceny dopuszczalności postępowania dyscyplinarnego. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że przepis art. 7 § 8 ustawy Prawo o prokuraturze nie jest normą funkcjonującą samodzielnie w systemie prawa, nie jest on wydestylowany z otoczenia normatywnego innych norm prawnych. Zdaniem Sądu Najwyższego kwestia przedawnienia karalności powinna być brana pod uwagę przez prokuratora na każdym etapie postępowania. Potwierdzenie przedawnienia nie stanowi decyzji co do dalszych losów postępowania dyscyplinarnego, a jedynie stanowi stwierdzenie faktu, że postępowanie w takiej sprawie toczyć się nie może, a wszczęte ulegnie umorzeniu. Obwiniona nie popełniła zatem przewinienia służbowego, o którym mowa w art. 137 § 1 ustawy Prawo o prokuraturze.

Za trafny uznać należało także drugi z zarzutów, dotyczący obrazy przepisów prawa materialnego, to jest art. 137 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze na skutek błędnej wykładni i przyjęcia, że doszło do spełnienia znamion przewinienia służbowego w postaci rażącego i oczywistego naruszenia przepisu § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury

z dnia 7 kwietnia 2016 r. (Dz.U. z 2017 r., poz. 1206 ze zm.). Zdaniem Sądu Najwyższego czyn ten również nie nosił znamion oczywistej i rażącej obrazu prawa. Obwiniona nie naruszyła umyślnie § 38 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości - Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury z dnia 7 kwietnia 2016 r. (Dz. U. z 2017 r., poz. 1206 ze zm.). Powyższy przepis § 38 rozporządzenia nakłada na prokuratora obowiązek czuwania nad prawidłowością tworzonych przez niego pism oraz rzetelnością i ścisłością przekazywanych sprawozdań i informacji.

W niniejszej sprawie nie sposób uznać, że obwiniona E. K., jako prokurator pełniąca funkcję Naczelnika Oddziałowej Komisji Śledczej, w korespondencji jaką w dniach 8 i 13 marca 2019 r. prowadziła z prokuratorem B. C., udzieliła mu nierzetelnych i niepełnych informacji. Fakt, że obwiniona na pisemne zapytania prokuratora B. C. odpowiadała, że nie zna przyczyn nieobjęcia aktem oskarżenia gen. M. J., wynikało z treści zadanego jej pytania. Obwiniona odpowiedziała na nie ściśle i konkretnie. W ocenie Sądu Najwyższego obwiniona mogła odnieść wrażenie, że pytanie dotyczy motywacji prokuratora P. P. przy podejmowaniu decyzji procesowej a okoliczności sprawy i fakt umorzenia śledztwa z uwagi na śmierć M. J. są zadającym pytanie znane. Należy w tym miejscu podkreślić, że postępowanie przeciwko twórcom stanu wojennego, w istocie było jednym z najważniejszych w historii Pionu Śledczego Instytutu Pamięci Narodowej, a być może nawet w historii polskiego wymiaru sprawiedliwości. Prokuratorzy Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu powinni byli dołożyć wszelkich starań, aby postępowanie dotyczące jednego z najbardziej tragicznych i dramatycznych wydarzeń najnowszej historii Polski toczyło się nie tylko sprawnie, ale też, aby było prowadzone prawidłowo pod względem merytorycznym.

Jest niewątpliwe, że Prokuratorzy Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu posiadali kompletną dokumentację, która pozwalała na prawidłowe udzielenie odpowiedzi na zadane przez posła K. B. pytania. Wiedza o podstawie umorzenia postępowania wobec M. J. oraz wszystkie dotyczące tego dokumenty znajdowały się w posiadaniu Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu. Nie zaistniała również przeszkoda uniemożliwiająca zapoznanie się z tymi materiałami przez prokuratora B. C.

Obwiniona na zadane jej pytanie odpowiadała w sposób adekwatny do sposobu sformułowania pytania przez posła K. B. W ocenie Sądu Najwyższego okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności fakt dysponowania przez Główną Komisję Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu całością dokumentacji sprawy oraz aktami śledztwa o sygn. S (...), pozwalało obwinionej na taką właśnie odpowiedź. Obwiniona mogła zinterpretować zadane jej w sposób ogólny pytanie jako prośbę o wytłumaczenie motywacji, jaką kierował się prokurator P.P. umarzając śledztwo. Okoliczność, że podjęta przez P. P. decyzja procesowa była błędna, gdyż gen. M. J. żył w chwili jej wydania, powinna być znana zadającemu pytanie. Dysponował on bowiem całością dokumentacji w sprawie. Obwiniona mogła zatem odpowiedzieć, że nie zna przyczyn nieobjęcia aktem oskarżenia gen. M. J., pomijając podstawę prawną umorzenia śledztwa o sygn. akt S (...). W tak udzielonej przez obwinioną, w dniach 8 i 13 marca 2019 r., odpowiedzi Sąd Najwyższy nie dopatrzył się oczywistej i rażącej obrazy prawa. Była to bowiem odpowiedź prawdziwa – obwiniona nie знаła przyczyny, dla której prokurator P. P. umorzył postępowanie, choć nie miał ku temu podstaw.

Zaniechania obwinionej nie stanowiły w ocenie Sądu Najwyższego oczywistej obrazy prawa, która miałaby zarazem rażący charakter. Zachowanie obwinionej nie spowodowało żadnych negatywnych konsekwencji dla żadnego postępowania, gdyż korespondencja, której dotyczy zarzut stawiany prokurator E.K., nie dotyczyła żadnego toczącego się postępowania, a jedynie stanowiła pomoc dla przygotowania odpowiedzi na pytanie zadane przez posła. Czyny obwinionej nie naraziły na szwank wizerunku Instytutu Pamięci Narodowej i nie wiązały się z negatywnymi skutkami dla stron, uczestników postępowania bądź też dla wymiaru sprawiedliwości. Z pewnością za konsekwencję popełnienia przez obwinioną zarzucanych jej czynów nie można uznać złożenia przez posła na Sejm RP K. B. zawiadomienia o popełnieniu przestępstw przez prokuratorów Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K.. Zawiadomienie to zostało złożone w reakcji na błędy popełnione przez prokuratora P. P.. Fakt, że media przedstawiły działalność Pionu Śledczego IPN w negatywnym świetle nie wynikał z czynów obwinionej a właśnie z nieprawidłowego umorzenia przez prokuratora P. P. śledztwa dot. M. J.. To nie czyny obwinionej a okoliczności takie jak - brak

dostatecznie szybkiej reakcji na błąd popełniony przez prokuratora P. P. a następnie fakt przedawnienia karalności przewinienia służbowego jakiego dopuścił się ten prokurator, naraziły prokuratorów Głównej i Oddziałowych Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu na utratę zaufania społeczeństwa do tych jednostek i poddania w wątpliwość rzetelności prowadzonych przez wymiar sprawiedliwości postępowań.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, wskazać jedynie należy, że w ocenie Sądu Najwyższego stan faktyczny ustalony przez sąd dyscyplinarny I instancji zawiera wnioski wywiedzione wbrew materiałowi dowodowemu sprawy, niemniej jednak – wobec uznania zarzutów naruszenia prawa materialnego – zarzut ten nie miał żadnego znaczenia dla rozpoznania odwołania, zwłaszcza, że zarówno ustalenie sądu I instancji o istnieniu po stronie obwinionej zamiaru ukrycia przed przełożonymi deliktu popełnionego przez prokuratora P. P., jak i o naruszeniu przez nią obowiązku niezwłocznego powiadomienia o stwierdzonym uchybieniu prokuratora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu nadzorującego pracę Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu w K. – nie były objęte zarzutami dyscyplinarnymi w niniejszej sprawie.

Reasumując, należy podkreślić, że obwiniona E. K. nie popełniła obu zarzucanych jej przewinień służbowych stanowiących delikty dyscyplinarne określone w art. 137 § 1 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U. z 2019 r., poz. 740 ze zm.). Czyny te nie stanowiły bowiem oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy zmienił zaskarżone przez obrońcę prokurator E. K. orzeczenie z dnia 27 lipca 2020 r., w ten sposób, że uniewinnił ją od popełnienia zarzucanych jej czynów, zaś o kosztach postępowania dyscyplinarnego orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 166 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 roku Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2019 r., poz. 740 ze zm.).